

Arrest

nr. 170 129 van 20 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X, op 13 november 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. COEL, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 januari 2013 werd ten aanzien van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod getroffen.

Op 23 oktober 2014 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 11 september 2015 nam de verwerende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partijen.

Op 11 september 2015 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van de vreemdelingenwet, zonder voorwerp werd verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

(...)

Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 23.10.2014 door de advocaat van betrokkenen, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

Betrokkenen staan momenteel onder ene inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat hen werd betekend op 19.02.2013; Dat inreisverbod verbiedt hun zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 3 jaar. Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.

Krachtens artikel 7, 1^e alinea – 12°, artikel 74/12 §1, 3° alinea en § 2 en 4§ van de wet van 15 december 1980 mogen betrokkenen zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing op opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfsplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing op opschorting hebben betrokkenen geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkenen wensen dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moeten ze dus terugkeren naar hun land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mogen betrokkenen zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen betogen dat zij in hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet duidelijk de buitengewone omstandigheden hebben uiteengezet en aldus hebben aangegeven waarom zij deze aanvraag niet vanuit hun land van herkomst kunnen indienen en dat net de beoordeling van deze omstandigheden de grond uitmaakt van een beoordeling conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zij stippen aan dat reeds meer dan 15 jaar in het Rijk verblijven en meermaals getracht hebben een verblijfsrecht te verkrijgen, alsook dat zij een zeer lange periode op geldige wijze in het Rijk verbleven. Zij menen dat de verwerende partij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet had moeten beoordelen en dat zij zich niet kon beperken te stellen dat er eerst een verzoek tot opheffing of opschorting van het inreisverbod in het land van herkomst diende te worden gevraagd. Bovendien menen zij dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende is. Zij kunnen niet begrijpen waarom hun aanvraag zonder voorwerp is. Zij zijn van oordeel dat het niet volstaat te verwijzen naar het inreisverbod. Zij menen tevens dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van het vertrouwensbeginsel. Verder stellen ze dat de verwerende partij totaal voorbijgaat aan de ontvankelijkheidsfase door te stellen dat ze de aanvraag maar moeten indienen in hun land van herkomst.

In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partijen menen dat het louter vaststellen dat er een inreisverbod is niet relevant is. Wat volgens hen wel relevant is, is dat zij zich nog steeds op het grondgebied bevinden en dat er blijkbaar geen maatregelen tot verwijdering werden genomen. Zij menen dan ook dat de verwerende partij de

buitengewone omstandigheden die zij in hun aanvraag hebben aangehaald diende te onderzoeken. Zij zijn van oordeel dat hen een verder verblijf in België niet mag worden ontzegd.

Gezien de samenhang tussen de middelen zal de Raad deze middelen samen behandelen.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt duidelijk in de bestreden beslissing aangegeven dat de verzoekende partijen onder inreisverbod staan, dat dit inreisverbod hen verbiedt om zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van drie jaar. Er wordt verwezen naar de juridische grondslag met name artikel 7 en artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Er wordt ook aangestipt dat de verzoekende partijen eerst een opheffing of opschorting van het inreisverbod in het land van herkomst dienen aan te vragen vooraleer ze een aanvraag om machtiging tot verblijf kunnen indienen. Deze motivering is duidelijk. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin, van de vreemdelingenwet bepaalt dat *"de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed"*. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541)

In de bestreden beslissing verwijst de verwerende partij naar de artikelen 7 en 74/12 van de vreemdelingenwet en stipt zij aan dat de verzoekende partijen onder een inreisverbod van 3 jaar staan, hetgeen tot gevolg heeft dat zij zich niet op het Belgisch grondgebied mogen bevinden. Om deze redenen wordt de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de verzoekende partijen zonder voorwerp verklaard.

De verzoekende partijen betwisten in het geheel niet dat zij ten tijde van de bestreden beslissing onder een definitief inreisverbod stonden.

Luidens artikel 1 van de vreemdelingenwet wordt een inreisverbod omschreven als: *“de beslissing waarbij de toegang tot het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”*.

Artikel 74/12 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland.

§ 2. De onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen die gemotiveerd wordt door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger afgegeven werd, als hij schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten.

§ 3. Een beslissing betreffende de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod wordt ten laatste binnen vier maanden, te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag, getroffen. Indien geen enkele beslissing is genomen binnen vier maanden wordt de beslissing als negatief beschouwd.

§ 4. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

§ 5. De minister kan, bij besluit, de categorieën van personen omschrijven voor wie het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort naar aanleiding van humanitaire rampen.

§ 6. Wanneer een onderdaan van een derde land het voorwerp van een inreisverbod uitmaakt dat door een andere lidstaat werd afgegeven en de minister of zijn gemachtigde overweegt om hem een verblijfstitel of een andere vorm van toestemming tot verblijf af te geven, raadpleegt hij voorafgaand deze lidstaat om rekening te houden met diens belangen.”

Artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Uit het voormelde blijkt duidelijk dat de verzoekende partijen gedurende het bestaan van het inreisverbod geen enkel recht hebben op toegang tot het grondgebied. Zoals de verwerende partij terecht aanstipt in de bestreden beslissing hebben zij geen recht om op het Belgisch grondgebied te verblijven. Anders dan wat de verzoekende partijen pogen voor te houden, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er wel degelijk al verwijderingsmaatregelen werden genomen ten aanzien van de verzoekende partijen. De verzoekende partijen hebben echter verzaakt hieraan gevolg te geven.

Gelet op het feit dat de verzoekende partijen ten tijde van de bestreden beslissing het voorwerp uitmaakten van een inreisverbod en dat zij reeds bevolen werden om het grondgebied te verlaten, kunnen zij niet dienstig voorhouden dat zij gerechtigd waren om een verblijfsmachtiging te verkrijgen op het Belgisch grondgebied. Geen enkele wettelijke bepaling voorziet dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan ingaan tegen een inreisverbod. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat het inreisverbod niet kan ingaan tegen de

bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4. Van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is geen sprake.

Uit artikel 74/12 van de vreemdelingenwet blijkt, zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald, dat er eerst een opheffing of opschorting van het inreisverbod in het buitenland dient te worden aangevraagd alvorens de verzoekende partijen eventueel zouden kunnen worden toegelaten tot het grondgebied. Het is duidelijk dat een aanvraag om machtiging tot verblijf voorbarig is, zolang er geen uitspraak is over een opheffing of een opschorting van het inreisverbod. De verwerende partij heeft in alle redelijkheid kunnen vaststellen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp diende te worden verklaard. De verwerende partij diende bijgevolg noch de ontvankelijkheid, noch de gegrondheid van dergelijke aanvraag te beoordelen. Het loutere feit dat zij aanstippen reeds meer dan 15 jaar in het Rijk te verblijven en dat zij meermaals getracht hebben een verblijfsrecht te verkrijgen, alsook dat zij een zeer lange periode op geldige wijze in het Rijk verbleven, doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Met hun betoog tonen de verzoekende partijen niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, noch dat het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden. Evenmin maken de verzoekende partijen een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Wat betreft de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel maken de verzoekende partijen in het geheel niet aannemelijk dat het bestuur bepaalde toezeggingen zou hebben gedaan of zou zijn ingegaan tegen een vaste gedragslijn.

Ook deze schending kan niet worden aangenomen.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU